

IMMACULATA

3/1996

Č.25

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1996

Květen - K Tobě vzdycháme, lkajíce a plačícce v tomto slzavém údolí. ...Aby křesťanská společnost protřednoctvím modlitby a svědectví života byla pro všechny kvasem obnovy a naděje.

Červen - A proto, Orodovnice našeAbychom z Tvého mateřského srdce přijali evangelijní poselství Krista a učili se milovat každého člověka.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milovaní!

Máme radost z Vašeho zájmu o „Immaculatu“ a děkujeme za každý dar, ať už je to modlitba, oběť nebo hmotná pomoc. Vaše dopisy svědčí o tom, že Neposkvrněná dobývá Vaše srdce, že k Ní směřují Vaše touhy, city, ale především práce, oběti a upřímná snaha přiblížit se k Ní změnou života. Kdo se přibližuje k Ní, přibližuje se ke Kristu. „Nikdo z lidí ani andělů nemiloval a nemiluje tak vroucně Pana Ježíše jako Matka Boží. Nechceme se omezovat v lásce, a proto chceme milovat Ježíše Jejím srdcem nebo ještě lépe, chceme aby Ona sama milovala Ježíše naším srdcem. Prostě, aby ta naše láska ke Kristu byla láskou Neposkvrněné. Aby tomu opravdu tak bylo, musíme jí patřit úplně, bez výhrad - bez žádného ale. Být Její. To je naše práce“ (sv. Maxmilián Maria Kolbe). To je to neposkvrněné srdce, o které usilujeme, na které poukazuje Panna Maria a ke kterému nás volá Bůh. „Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu? Jen ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce.“ (Žl 24(23)). Neposkvrněná je naší cestou na vrchol dokonalosti, na kterém se lidstvo setkává s Bohem. Usilujme o to tím více v měsících, ve kterých nás liturgie přitahuje skrze Neposkvrněné srdce Panny Marie k Nejsvětějšímu Srdci Pana Ježíše.

redakce

Královně Máje

Začínám zpěvem Matko
zpívám, ač ještě mlád
věřím, že nyní sladko
bylo umírat
Krásný je měsíc květen
krásnější májem žít
Královně čistých světel
chci život zasvětit

Jan Král

Kronika jednadvaceti dnů

(pokračování)

Svatí jsou nesnesitelní

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

Čtyři stříkačky pro endovenosní injekce v levé ruce a hemostatickou červenou gumičku v pravé ruce, tak sestupoval doktor Boch po temném schodišti, které vedlo do bunkru hladu. Šlo před ním pár ese-sáků, kterým duněly okované boty. Za nimi šel Bruno Borgoviec, který nikdy nechyběl, tentokráte ne jako tlumočník nebo jako sekretář, nýbrž jedině jako hrobník.

Velký klíč zoufale zaskřípal v zámku, železná branka se otevřela. Paprsek elektrické baterky pro-rznil temnotou cely a osvětlil poslední scénu.

Páter Maxmilián Kolbe, nahý a vychrtlý jako ro-mánský krucifix seděl ještě v pozici posledních tří dnů, s hlavou mírně skloněnou doleva, se sladkým úsměvem na rtech, s pažemi skleslými do klína, s rameny opřenými o zeď.

Před ním tři těla, hladem a žízni zbavená všech svalů a masa, natažená na podlaze, v bezvědomí, ale dosud ještě při životě.

Doktor Boch se chladně a nemilosrdně přiblížil ke čtyřem posledním, co přežili dlouhou agonii dvaceti dnů. Klekl na zem, sevřel hemostatickou gumičkou levou paži prvního, zajel jehlou do žíly, odepjal gu-mičku a přitlačil vatičku. Potom stejnou práci opako-val u dvou ostatních, co leželi na zemi, a pokaždé, ještě dříve než vytáhl jehlu ze žíly, vstříknutá fenolo-vá kyselina vykonala svou práci. Potvrzovala to mrt-volná strnulost.

Nyní přišla řada na pátera Maxmiliána Kolbeho a kat v bílém plášti se vzpřimil a zamířil k němu.

A tu „páter Kolbe - vypravuje Bruno Borgoviec - s modlitbou na rtech nastavil sám svou paži kato-vi. Já jsem to nesnesl, nemohl jsem se na to dívat,

zamumlal jsem výmluvu, že mám práci v kanceláři a utekl jsem pryč...“

Před dvaceti lety, v červenci 1919, Maxmilián Kolbe jako kněz se vrátil z Říma do Polska, konečně svobodného a nezávislého, ale ještě zpustošeného válkou a zničeného inflací a zdecimovaného epide-miemi.

Jeho zdravotní stav byl vážný, ale přesto, poněva-dž to mimořádná situace vyžadovala, bylo mu ulo-ženo, aby vyučoval Církevní dějiny ve studentátě v Krakově. Pustil se do toho s velkou svědomitostí. Ale tuberkulosa, která už zasáhla obě strany plic, ho nutila přednášet tak tichým hlasem, že ho mohlo sledovat jen málo žáků.

Neuplynuly ani dva měsíce a představení ho mu-sili zprostit vyučování. Byl přidělen kostelu, aby zpo-vídal a měl krátkou exhortu. Ale hodiny strávené ve zpovědnici unavovaly ještě více než hodiny za ka-tedrou. A hlad, úmorný hlad, o který se klášter dělil s celým krajem, dokonala dílo.

Nyní páter Maxmilián byl nucen chodit a udělat každý pohyb jen velmi pomalu: každý náhlý pohyb mohl způsobit chrlení krve, a to by za těchto okol-ností mohlo znamenat konec...

A tak svým šeptavým hlasem, svou směšnou zpo-malenou chůzí poskytoval nový oprávněný důvod k tomu, aby mu říkali „marmeláda“, a posměváčkové, kteří nechybějí ani v klášteřích, měli zase důvod k u-štěpačným poznámkám. Neměli ani zdání, že ho k ta-kovému chování nutí jeho vážný zdravotní stav. O tom vědělo jen několik představených, a nebyli schopni vidět, že za tím věčným, melancholickým, sladkým ú-směvem a za neodporující a trpělivou ústupností se skrývá bystré nadání a mimořádně živý tempera-ment. Měli radost, když za zády napodobovali jeho šeptavý hlas, jeho zoufale pomalé pohyby a měli o důvod víc se domnívat, že onen profesor, co přišel z Říma, zklamal očekávání už za dva měsíce, a byl to

člověk - jak to jen říct? - inu omezený, zkrátka: minus habens, a abychom to řekli jasně: hlupáček.

Ale hlupáček příliš dotěrný, který nepromarnil žádnou příležitost, aby nazahrál svou oblíbenou písničku tím svým tichým hláskem, stále svolával do řad své Armády, do křížového tažení, do boje atd. atd. „Něco mu vlezlo do hlavy, to je to, nezdočný psychopat.“

Nedá se nic dělat. Svatí jsou nesnesitelní. Vždycky a všude. Jsou úplně jiní než ti druzí... Vtírají se do našeho malého každodenního života, snad jen tak šeptem, snad jen tak trochu nám vlezou do cesty, někdy to udělají směšně, často protivně, vždycky „nevhodně“ - jsou jako když vrazíš holí do mraveniště, jako když házíš kamením do jezera - a obyčejně nás nutí do zpytování svědomí, na co nemáme chuť. Jsou to otravové!... A tak se proti nim obrníme útrpným úsměvem a najdeme si pro ně název, abychom mohli ospravedlnit svůj odpor: „bláho-ví“, „tvrdohlaví“, „přemrštění“, „hlupáčkové“, „blouznivci“ a výběr je velmi veliký - a za tímto naším úšklebkem se zabarikádujeme, abychom mohli na nějakou dobu oddálit chvíli našeho zpytování svědomí, chvíli, které se nevyhneme.

Říci, že Maxmilián Kolbe snášel s blaženou radostí tyto úsměvy, toto pokrčování ramen, tyto pošklebky, byla by hrubá lež. Hrozně tím trpěl, trpěl víc než neúprosnou chorobou, která mu hlodala uvnitř.

A přece to nikdy nedal najevo: nikdy neodložil svůj úsměv, nikdy nesvolil, aby se jeho hrdý temperament vzbouřil. Přinutil se přijímat také tuto „sestru bolest“ a domnívat se, že „uděláme daleko více, vnoříme-li se do vnějších a vnitřních temnot, plni smutku, zbaveni každé útěchy, bez ustání pronásledování, uprostřed stálých neúspěchů, ode všech opuštění, posmívání a vysmívání jako Pán Ježíš na kříži, ale s podmínkou, že se modlíme ze všech sil za ty, co nás pronásledují a že je chceme přitáhnout k Bohu i k Neposkvrněné za každou cenu...“ A zatal zuby a modlil se a „otravoval“ dále všechny, v klášteře i ve studentátě, až našel několik, co se nechali otravovat.

Jednoho večera si mohl poznamenat datum, které má snad stejný význam, jako onen 16. říjen 1917, kdy pozdě večer v pokojíku v mezinárodní kolejí „Seraficum“ v ulici sv. Teodora na Palatině v Římě založil se šesti svými druhy Armádu neposkvrněné Panny.

„Říjen 1919. V úterý, sedmého, svátek Panny Marie růžencové. Dnes večer - napsal - v době rekreace, šest bratrů kleriků spolu s jejich představeným páterem Kellerem zapsali své jméno do knihy, která bude sloužit pro zápisy do Armády neposkvrněné Panny, a žádali, abych také já, který už jsem se zapsal do Armády v Římě napsal své jméno jako první. Moje 'mamušo', nevím, kam dospějeme v tomto podniku, ale rač si posloužit mnou a námi všemi jak se to líbí k co největší slávě Boží. Jsem tvým, moje neposkvrněná 'mamušo'. Ty víš, jak jsem ubohý: kráčím po okraji propasti, plný sebelásky. Jestliže tvé neposkvrněné ruce přestanou mě podírat, padnu, nejdříve do těžkých hříčů, pak do hlubin pekla. Ale jestliže mě neopustíš, i když toho nezasloužím, a povedeš mě, jistě neupadnu a stanu se velkým světcem...“

Tedy páter Kolbe nevěděl, kam chce dojít s Armádou neposkvrněné Panny, ale už věděl, čím se má Armáda stát. Zrodila se z ducha sv. Františka a hrdá na tento svůj původ neměla se omezovat jen na františkánský řád, tím méně se měla stát zbožným bratrstvem. Armáda měla být hnutí a jako takové přitahovat k sobě celé masy lidí a zářit nad všemi řeholemi, kongregacemi a náboženskými sdruženími, nad všemi podniky Katolické akce a tak doplnit různá povolání a dovést je k největšímu rozkvětu svatosti.

Od 7. října 1919 se zdálo, že celá záležitost se konečně dala do pohybu, a to s velkou rychlostí. Neuplynuly dva týdny a páter provinciál Alois Karwaski dal tomuto podniku své požehnání. Ani ne za dva měsíce páter Maxmilián byl přijat v biskupském paláci a mohl informovat monsignora Sapiehu, krakovského biskupa, o zrodu Armády neposkvrněné Panny, vysvětlit mu její program a požádat ho o jeho

souhlas k uveřejnění stanov. Za několik dní nato biskup mu dal poslat svůj souhlas a hned potom pater provinciál doporučil jejich rozšiřování.

„A nyní do práce!“ řekl pater Kolbe. a aby začal, dělal zázraky svým ubohým hláskem a uspořádal týden schůzí v Italském sále krakovského kláštera a sezval na ně muže i ženy, děti i starce, kněze a kleriky, řeholníky i laiky.

„Někdy naše nejlepší úmysly - řekl v jedné ze svých konferencí věnované klerikům - se špatně vykládají. Někdy nám připravují i pomluvy. Tato pronásledování nepocházejí jenom od našich nepřátel, nýbrž také od lidí dobrých, zbožných, dokonce svatých, třebaš i zapsaných do Armády neposkvrněné Panny. Není větší bolest než vidět, jak tito lidé nám kladou překážky na všech cestách s úmyslem oslavit Pána Boha, jak se snaží zničit to, co jsme postavili, jak se namáhají oddálit nám duše... A přece, i když je všechno proti nám, zůstává nám jako maják a jako magnetická střelka svatá poslušnost, jež nám zjevuje vůli Neposkvrněné. Představení se mohou mýlit, ale já, když je poslechnu, se nemýlím. Jestliže mně poslušnost dnes řekne ano a zítra mně řekne ne, pak dnes vykonám ano a zítra ne, a nikdy neřeknu, že jsem se zmýlil...“

Na konci týdne konferencí Maxmilián shromáždil všechny tyto vojíny, které pomalu naverboval, k zahajovacímu zasedání Armády neposkvrněné Panny, ve kterém podal návrh a položil základy k „mariánským kroužkům.“

A první kroužky povstávaly bez jakéhokoliv průtahů: mezi universitními studenty, mezi studentkami klášterních škol, mezi vojáky v krakovských kasárnách...

A hned nastala potřeba najít nějaký prostředek k udržování styků a k zachování jednoty mezi jednotlivými členy, kteří pocházeli z různých vrstev, pracovali v různých oborech, a mezi různými kroužky, které vznikly v různém prostředí. Maxmilián ihned pochopil, že tento prostředek se nazývá tisk a hned věděl, že jeho časopis, časopis Armády se musí jmenovat „Rycerz Niepokalenej“ což znamená „ Rytíř ve službě Neposkvrněné“.

S. C. Lorit

Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, zachraň nás od pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Fatima je malá horská obec s drobnými rozptýlenými osadami a usedlostmi asi 100 km na sever od Lisabonu v Portugalsku. V roce 1917, nedlouho před koncem první světové války, se zde zjevila Panna Maria. Proč v malé zemičce, jež ani dnes nemá plných deset milionů obyvatel, a proč právě v roce 1917? Ve věcech Božích jsme vždy oprávněni klást tato proč, neboť v Božích záměrech neexistuje náhoda; s náhodou počítají jen lidé bez víry, zatímco v Božích záměrech je všechno koordinováno.

Fatima

Vedle Polska a Irska není v Evropě katoličtější země nad Portugalsko; před fatimskými zjeveními však tomu bylo právě naopak, vždyť tehdy bylo Portugalsko pokládáno za nejzjednářtější a nejvíce zesvětštěnou zemi světa! Příčiny tohoto stavu dlužno hledat už na počátku devatenáctého století, plného státních převratů a zmatků; mezníkem pak byl rok 1910, kdy bylo definitivně svrženo království a nastolena republika; od té doby bylo křesťanství v Portugalsku zuřivě pronásledováno. Stát přerušil styky s Vatikánem, kláštery byly zlikvidovány, biskupové dáni pod policejní dohled, nosit sutanu bylo zakázáno.

Fatimské události totálně změnilы dosavadní postoj lidí ve věcech víry. Půl roku po prvním zjevení, dne 14. října 1917, v obecných volbách protináboženské strany výrazně ustoupily od nabytých pozic. Mariina ochranná ruka se projevila všude, a to velmi rázně. Od roku 1926 ztratilo v Portugalsku svobodné zednářstvo svou moc, ve třicátých letech se do Portugalska nerozšířila španělská revoluce, Portugalsko nepostihla ani druhá světová válka, právě ve Fatimě předpovězená. Dnes je Fatima slavným a církevně uznávaným poutním místem, kam putují nejen obrovské zástupy poutníků z celého světa, ale i papežové.

Ve Fatimě se Maria zjevila třem dětem: desetileté Luci Santosové, devítiletému Františku Martovi a jeho sedmileté sestře Jacintě. Děti pocházely z prostých chudých rodin a v době zjevení byly docela negramotné, protože nikdo z nich nechodil dosud do školy. Neuměly ani počítat dny v týdnu a nevěděly, co je to kalendář. Proto některé události ani nedokázaly správně časově zařadit. Přesto však už měly základní náboženské vzdělání, které jim vštěpovala zejména Luciina maminka.

Panna Maria se dětem zjevovala na jednom vzdáleném místě nazývaném Cova da Iria, kam někdy chodily společně pást ovce. Svatá Panna se jim zjevila celkem šestkrát, vždy třináctého každého měsíce. Poprvé to bylo 13. května 1917, naposledy 13. října - tehdy před 70 tisíci poutníky došlo k velikému slunečnímu zárazku, o kterém napsaly všechny portugalské noviny a zveřejnily i četné fotografie.

Panna Maria - podobně jako dříve na jiných místech, např. v roce 1830 v Paříži, v ulici du Bac, v roce 1846 v La Salletě a v roce 1858 v Lurdech - nás vyzývá k návratu k Bohu, k pokání, k nápravě našeho života a k modlitbě svatého růžence, který je jí nejdražší a který je v rukou věřícího člověka tou nejučinnější zbraní proti silám zla.

Zároveň nás Panna Maria upozorňuje - a to od té doby i na četných dalších místech světa - že nevrátí-li se lidstvo zpět k Bohu, neskloní-li se před ním jako před nejvyšším Pánem a Tvůrcem, stihnou ho veliké tresty, úměrné jeho proviněním.

Ve Fatimě Svatá Panna svěřila dětem závažné „Tajemství“, které pozůstává ze tří částí. První částí je vidění pekla a pekelných muk. Modernímu člověku má důrazně připomenout, že dábel a peklo skutečně existují, že to nejsou pouhé pohádkové představy pro děti. Druhá část pozůstává z proctví o vývoji událostí po první svě-

tové válce, o Rusku a o druhé světové válce; byla zveřejněna papežem Piem XII. v roce 1942. Třetí část v úplnosti nebyla zveřejněna dodnes; týká se závažných událostí dnešní doby a v určité úpravě byla Vatikánem na počátku šedesátých let jako tzv. diplomatická verze odevzdána předním světovým státníkům, aby bylo zabráněno velkému světovému konfliktu.

Sourozenci Martovi - jak jim Panna Maria předpověděla - zemřeli na následky tehdejší těžké chřipkové epidemie. Vlastní posláním tak zůstalo na nejstarší Lucii; vstoupila do kláštera, všechno sepsala a postarala se, aby všechna tři tajemství byla správně odevzdána.

V roce 1953 byly ostatky malé Jacinty převezeny na hřbitov do Fatimy; když byla rakev otevřena, úřední komise shledala, že Jacintin obličej nepodlehli rozkladu a zůstal neporušený - jako za živa.

Sestra Lucie žije dodnes v klauzuru karmelitánského kláštera v Coimbre. Přijala jméno sestra Marie Lucie Neposkvrněného srdce. V roce 1967 papež Pavel VI. vykonal pouť do Fatimy při příležitosti padesátiletého výročí zjevení. Na pouť přizval i Lucii, kde ji před dvěma miliony přítomných poutníků slavnostně uvedl na hlavní tribunu.

V roce 1982 přišel do Fatimy jako poutník papež Jan Pavel II. a za přítomnosti půl milionů poutníků poděkoval Svaté Panně za svoje zázračné zachránění při atentátu, který na něho byl učiněn ve výroční den fatimského zjevení - 13. května 1981.

13. května 1991, v den desetiletého výročí atentátu, sem opět přišel poděkovat své nebeské Ochránkyni.

A Fatima dnes?

To je velká výzva a volání po nápravě, dokud je ještě čas. Všechna proroctví stále platí.

Ve třicátých, čtyřicátých a začátkem padesátých let bylo na Ukrajině prováděno masové hromadné zatýkání, což neminulo ani oblast kolem Nové Ušice. V mnoha případech pak docházelo k vraždění zatčených, a to bez jakéhokoliv soudního projednávání. Mezi těmito zavražděnými byly také dvě obyvatelky Nové Hutě Janina Jandulská a Anastázie Jancelowská. Jediným jejich proviněním byl jejich náboženský způsob života: vyučování náboženství a vedení modlitebních skupin ve vesnici. Do dnešní doby se žel dochovaly jen údaje a materiály týkající se posledních dnů života Janiny Jandulské. Je to její „Vyznání víry“, za které byla zavražděna.

stal modlitebním místem celé vesnice. Mladší děti, které sem také přicházely, vyučovala pak také náboženství, zvláště, když je bylo třeba připravit k prvnímu přijímání. Když Janinka povyroستla, rodiče jí koupili šicí stroj. Šít se naučila sama a dobře, takže o zakázky nebyla nouze. Chudším rodinám šila zdarma. V létě o žních, přestože byla ochrnutá na obě nohy, chodívala pomáhat a se srpem na kolenou žala obilí. Byl to dojemný obraz.

Přítelkyně Janinky Leonie Wasowiczová ještě dnes vzpomíná, jak jí dvakrát pomáhala zajít do kostela v Wierzbowci. Cesta byla nelidsky namáhavá pro obě a trvala několik hodin, ale stálo to za to, vidět štěstí Janinky, když se již nacházela v domě toho, kterého milovala celou svou andělskou duší.

Mučednice z Ukrajiny

Janina Jandulská se narodila roku 1906 v Nové Huti jako první z pěti dětí velmi zbožným a chudým rodičům, Michalu a Kateřině. Na mše svaté chodili rodiče s dětmi do Wierzbowce, přičemž vůbec nebylo důležité, jaké bylo počasí. Cesta trvala jednu až dvě hodiny v závislosti na počasí a ročním období. Děti v takovém prostředí získávaly hlubokou víru.

Janinka ve třech letech ochrnula na obě nohy. Toto utrpení jí provázelo do konce života. Z toho důvodu ukončila jen tři roky základní školy. Byla však dosti nadaná a poměrně dobře psala, což není možné přehlédnout na věnování pro svou kamarádku, které se dochovalo dodnes.

Rodina Jandulských se denně modlila ráno i večer a v neděli Růženec a Františkánskou korunku k Panně Marii. Když byla Janinka starší, sama vedla modlitby a jejich dům se

V roce 1936 přišel domů k Janince předák z Bolchoru Michal Naborniak a chtěl půjčit pět rublů. Janinka zrovna u sebe žádné peníze neměla a řekla mu: „Kdybys přišel v sobotu, to jsem peníze ještě měla, pak bych ti půjčila, ale dnes tolik peněz nemám.“ Předák se urazil a před odchodem prohlásil: „Toho budete litovat.“

Za tři dny přijeli pro Janinku tři soudruzi a odvezli ji sebou. Nepomohlo nařikání matky a prošení, že mrzáka by snad mohli nechat na pokoji. Soudruzi odpověděli, že ji po výslechu přivezou zpátky. Janinka však věděla, že je to poslední cesta v jejím životě. Vzala si jen nejnnutnější oblečení, k jídlu nic, protože ten den nebyl doma ani chléb. Obyvatelé vesnice, kteří byli přítomni a přihlíželi této scéně, byli zděšení a loučili se s Janinkou se slzami v očích.

Druhý den maminka ihned jela za dcerou do Nové Ušice. Tam se dozvěděla, že Janinku

odvezli do Kamence Podolského. Maminka se nevzdala a všemi možnými prostředky se snažila dostat své dítě zpět. Po delší době obdržela správu, že Janinka zemřela na zánět jater. V roce 1992 přijel do Nové Hutě úředník KGB a dotazoval se u vedoucí klubu na rodiny postižených. Že chtějí těmto rodinám poskytnout nějaké odškodnění a v budoucnu pak i postavit pomník. Dal jí do ruky protokol z vyšetřování Janiny Jandulské. Zde je jeho obsah:

- Vaše jméno:
- Jandulská Janina Michalovna.
- Jste vedoucí Růže a co je to za organizaci?
- Ano, vedu Živý Růženec, ale to není žádná organizace, protože my se modlíme k Bohu.

- Kolik lidí tvoří tuto organizaci?
- Patnáct osob.
- Oho, patnáct osob a vy říkáte, že to není organizace!
- Kdo vás naverboval a kdo vám dodává literaturu?
- My se modlíme k Bohu a nikdo mě naverboval. Knihy zůstaly po mých předchůdcích.
- Vy jste invalidkou a k vám přicházejí mladí i starší.
- Ano, jsem invalidní a naši lidé jsou milosrdní a věří v Boha.
- Ale Bůh přece není.
- Pro vás Bůh není, ale pro nás Bůh je.
- Vy jste tu a kdo vás nahradí?
- Nahradí mě jiní.
- Kdo to bude?
- Ti, kteří věří v Boha.

Na protokolu bylo kulaté razítko s nápisem: ROZSUDEK VYKONÁN. K protokolu byla připojena dvě osvědčení:

První - udání předáka z kolchozu Michala Naborniaka: Jandulská Janina bydlí ve vsi Nová Huť. Narodila se v roce 1906 a jeví se jako nepřítel národa, protože organizuje mládež a děti a učí je náboženství. Je vedoucí Růže a učí děti katechismus.

Druhé osvědčení - to je posudek vydaný Radou vsi Nová Huť: Janina Jandulská patří ve vsi k nežádoucím žvlům, protože pobuřuje mládež proti kolektivizaci ve vsi. Je vedoucí malých dětí, které volá k sobě a učí je se modlit.

Obětovala to nejdražší, co člověk může obětovat. Dopracovat se k takovému odhodlání předpokládá mít velikou lásku k tomu, který jako první roztáhnul ruce na Kříži - Ježíši Kristu.

Foto: -jg-

Křížové dny

V době svobody, tedy před nástupem komunistů, vycházeli věřící častěji z kostela ven do přírody, na poutní místa nebo o slavnosti Vzkříšení a o Božím těle. Dnešní děti o tom nic nevědí a je dost možné, že by to ani nepochopily. Televize jim otevřela svět cizí, často neskutecný a matoucí. Náš dětský svět neovlivňovala technika ani balamucení. Byli jsme sice chudí na hmotné věci, ale bohatí na prožívání církevního roku a na radosti v přírodě zdravé a krásné.

Před slavností Nanebevstoupení Páně byly tzv. Křížové dny. Ráno vyšel z kostela průvod farníků s knězem, po tři dny vždy jiným směrem do polí. Cestou se zpívaly písně a litanie, u kříže nebo kapličky se udělala zastávka. Pan farář se modlil za úrodu na polích, v zahradách a viničích a za pokoj a mír v zemi.

V naší rodině bylo tenkrát již několik ministrantů. Tatínek poslal do školy omluvenku, aby byl ministrant, který v čele průvodu nesl kříž, omluven.

Zapamatoval jsem si jedno takové procesí s neblahými následky.

Tehdy jsem ještě netušil, že pro víru je třeba trpět. Šli jsme po šterkované silnici. V máji je příroda okrášlena zelení a květy, nad námi se k našim písním přidávali skřivani, ale ve mně byla malá dušička. Můj třídní učitel byl metr a já jsem nevěděl, jak se ke mně zachová, až při-

jdu do vyučování s hodinovým zpožděním, i když jsem podal omluvenku.

Průvod sestupoval do údolí a tam ve stráni stojí barokní kostel Svatého kříže. Vede k němu dvoje kameněné schodiště. Vstoupili jsme dovnitř a ovanul nás chlad a zatuchlina. Bohoslužby se tam konaly jen dvakrát v roce. Ministroval jsem panu faráři při mši a na školu jsem docela zapomněl. Po bohoslužbě mi dal kněz korunu za službu a řekl: „Tebe učí ten kněžožrout M., vid? On nesnáší kadidlo a naše průvody. Kdyby si na tebe zasedl, nic si z toho nedělej, pro víru se musí něco vydržet...“

S taškou na zádech jsem upaloval ke škole, která stojí na kraji obce. Srdce mi bušilo tím poklusem i strachem. Do třídy jsem vpadl po zvonění na začátku druhé hodiny. Když mě učitel spatřil, hned spustil: „Tak pojď, ty okouřený kadidlem, hned k tabuli, byls osvícen svíčkami, hned se přesvědčím, co umíš...“ Bylo mi do breku z těch jedovatých narážek. Celý udýchaný s taškou na zádech jsem tam stál jako na pranýři. Odpovídal jsem dobře. Schválně mě začal zkoušet vyšší násobilku, kterou jsme měli umět až příští týden. Tam jsem zaváhal a zaškokbrtl. Zahromoval na mě: „Pětku ti sice nedám, čekal jsem, když jsi osvícený, že to umíš i bez učení, desetkrát to opíšeš a už ať tě nevidím...“

Když jsem za války studoval v Brně teologii, o vánočních prázdninách mě poslal starý kněz do přespolečné školy, abych učil za něho. A tam v té vesnické jednotřídce mě zase uviděl řídící učitel M., který mě kdysi kvůli ministrování často péroval. Už nebyl kousavý. Zkrotl. A já jsem si uvědomil, že pokoření a křivdy mají tajemnou moc. Přivolávají tomu slabému a ponižovanému na pomoc Boží sílu, vedení a požehnaní.

Jaroslav Olšava

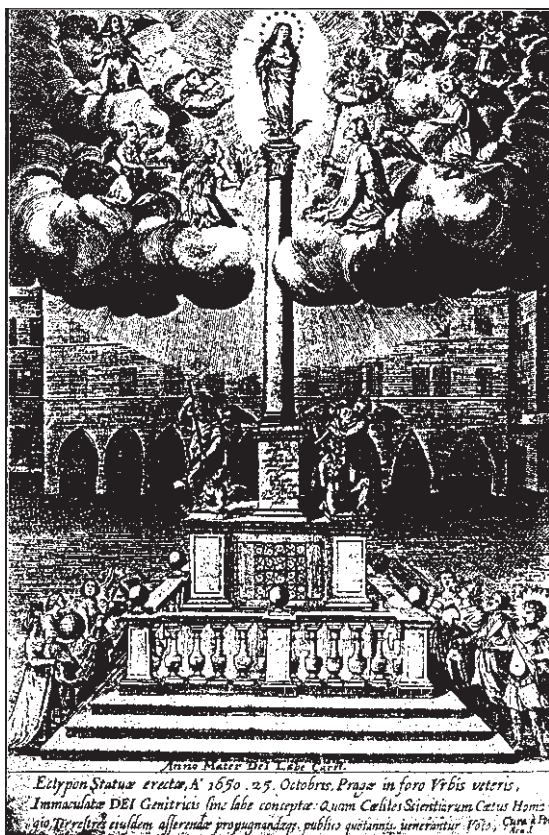
Foto: jg-

Mariánské sloupy v Čechách a na Moravě

Krásu naší vlasti člověk dotváří vedle velkého množství starobyklých kostelů také hojnost kapliček, Božích muk, křížů a soch svatých, které jsou citlivě zasazeny v krajině, ve městech a na vsích. Mezi charakteristické dominanty našich náměstí patří morové sloupy a sousoší (zvané též mariánské či trojiční). Jsou typickým projevem barokní katolické kultury 17. - 18. století, a to zejména v oblasti podunajského prostoru. Čechy, Morava, Slezsko, ale i jiné země bývalé habsburské monarchie patří v tomto směru k nejbohatším vůbec.

Jak již vyplývá z názvu morové sloupy, stavěly se tyto pomníky většinou v souvislosti s novými vlnami morové epidemie, které proběhly v r. 1680 a 1713. Toto vysoce infekční onemocnění však znala Evropa jako metlu již od dob středověku a nevěděla si s ním rady ani v době baroka. Je příznačné, že tehdejší medicínská fakulta v Praze doporučovala obyvatelstvu, aby hledalo útěchu v modlitbě, vzývání Panny Marie a orodovníků proti moru, jako byli např. sv. Roch, Šebastián, Rosálie, Karel Boromejský, a dále patronů místních a zemských jako sv. Václava, Jana Nepomuckého, na Moravě pak také sv.

Cyrila a Metoděje a neoficiálně i Jana Sarkandra. Sochy těchto světců často obklopovaly sochu Panny Marie, která ovšem stála na nejvyšším, čestném místě. V mnoha případech šlo o ikonografický typ Immaculaty, Neposkvrněné, s rukama sepjatýma v modlitbě, se svatozáří 12 hvězd kolem hlavy, která stojí na půlměsíci a zeměkouli obtočené ha-

Alegorická rytina mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Sloup z r. 1650 patřil k nejstarším v Evropě; bohužel r. 1918 byl stržen rozvášněným davem.

dem, jenž drží v tlamě jablko, symbol dědičného hříchu.

Avšak nebyly to jen důvody morové epidemie, které vedly ke stavění mariánských pomníků. Známé případy, kdy podnětem ke vztyčení sloupu bylo poděkování za záchranu města, buď před ohněm, nepřátelskými vojsky nebo jiným nebezpečím - či prostě jen vroucná mariánská úcta. Právě náš první monumentální mariánský sloup, který se později stal předlohou i pro ostatní města a městečka, byl postaven již r. 1650 v Praze z jiného podnětu než morového. Na Staroměstském náměstí jej nechal vztyčit císař Ferdinand III., ctitel tajemství

Mariánský sloup na náměstí v Kladně je dílem sochaře K. J. Hiernleho a architekta K. I. Dientzenhofera z r. 1741.

Neposkvrněného Početí Panny Marie, jako díkůvzdání za uhájení Prahy proti Švédům a na paměť ukončení třicetileté války. Pod mariánskou sochou dal v nárožích soklu umístít figury andělů přemáhajících ďáblы (bludy a neřesti). Pražský mariánský sloup patřil po římském (1614) a mnichovském (1638) k nejstarším svého druhu v Evropě na sever od Alp. V průběhu dějin se tu konaly četné pobožnosti, loretánské litanie a průvody studentů, v r. 1855 pak oslava prohlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie atd. Sloup se sochou, vynikajícím dílem sochaře J. J. Bendla, zároveň sloužil jako gnóm, stínový ukazatel poledne. Bohužel několik dní po vyhlášení Československé republiky jej dne 3. listopadu 1918 pod vlivem štvavé agitace strhl zfanatizovaný dav jako domnělý symbol doby „temna“ a habsburské nadvlády. Tento čin šokoval mnoho upřímných katolíků (s nechtí a se zděšením hleděli na Prahu i Slováci) a vyvolal nemálo protestů významných osobností. Záhy se objevily snahy o obnovení mariánského monumentu v srdci Evropy, např. již r. 1923 manifestovalo přes 5 tisíc Pražanů za jeho znovupostavení. Informace o tom podává také skvělá monografie „Mariánské sloupy v Čechách a na Moravě“ z r. 1939, sepsaná redemptoristy A. Šormem a A. Krajčou. Snaha českých katolíků odčinit smutnou událost se projevuje i v dnešní, relativně svobodné době (viz. též články v Immaculatě 5/1993 a 4/1994 aj.).

Jak již bylo zmíněno, nejvíce mariánských sloupů se u nás staví po morových ranách r. 1680 a 1713. Nejstarší jsou architektonicky jednoduché jako např. v Kostelci nad Orlicí (1656), na Sv. Hoře u Příbrami (1661), ve valašském Meziříčí (1670), v Lounech (1673) atd. Postupně však mariánskou postavu stále častěji doplňují ve spodním pásmu skupiny svatých. Vznikají i kompozičně bohatá a umě-

lecky vysoce hodnotná díla, jejichž typ lze zjednodušeně odvodit od hladkého sloupu (Blatná, Brno, Dobruška aj.) nebo od obláčkového, reliéfem zdobeného či jen jednoduchého rovného pylonu (Kutná Hora, Ledec nad Sázavou, Polná, Praha - Hradčany, Telč aj.). Kromě Panny Marie jsou oblíbeni zmiňovaní moroví ochránci, proti ohni sv. Florián, proti jiným zlům andělé, ale i patroni města (např. na znojenském sloupu nalezneme sv. Mikuláše, na jihlavském sv. Jakuba, v Českých Budějovicích sv. Mikuláše a sv. Azrantiána atd.). Sestavu svatých někdy ovlivnily i místní kláštery, které prosazovaly své řádové světce. Ve městech s jezuitskými kolejemi málokdy chybí postava sv. Františka Xaverského, případně sv. Ignáce z Loyoly. Někdy se morovými patrony stávali druhotně i jiní svatí, jako je tomu třeba u sv. Ondřeje v Havlíčkově Brodě. V tomto městě prý začal mor ustupovat právě v den svátku apoštola Ondřeje. Ve skupinách nalezneme i postavy všeobecně méně známé (jako v Plzni františkánského mystika sv. Petra z Alkantary, v Rokycanech sv. Marciána, v Hostěradicích na Znojensku svatého papeže Urbana, patrona vinařů). Mariánské sousoší v posázavském Kácově obklopují postavy 14 svatých Pomocníků, sv. Jiří, Kryštofa, Blažeje, Diviše, Acháce, Cyriaka, Erasma, Eustacha, Pantaleona, Víta, Jiljí, Kateřiny, Markéty, Barbory - a navíc ještě sv. Josefa a sv. Jana Nepomuckého. K nejkrásnějším mariánským monumentům patří sloupy v Jaroměři se sochami od M. B. Brauna, v Poličce od J. F. Pacáka, v Uničově od S. Tischlera a J. A. Heinze. Posledně jmenovaný si obyvatelé zbudovali na poděkování za uchránění města před husity, Kumány a morem. Zajímavým případem je sousoší v Lomnici u Tišnova, které je tvořeno umělou skálou, sestavenou z lomového kamene. Z ní vyrůstá jablň, kolem

Mariánský sloup na Dolním náměstí ve Znojmě byl vztyčen již r. 1680 v souvislosti s morovou epidemií.

jejíhož kmene se vině had, opodál nalezneme sochy Adama a Evy a některých světců.

V pokročilém 18. století jsou na vrcholcích statuí stále častěji umísťovány sochy Nejsvětější Trojice, které někdy spolu s postavou mariánskou vytvářejí typ tzv. Korunování Panny Marie. K světově proslulým svatotrojčím monumentům patří 35 m vysoký kolos vystavěný v letech 1716-54 v historickém jádru Olomouce. Je největším pomníkem tohoto druhu, ve spodní části sloupu je dokonce zřízena malá kaple. Méně často byly na vrcholcích osazovány sochy sv. Jana Nepomuckého, jehož kult byl v 1. polovině 18 století neobyčejně silný (Počátky, Sedlec u Kutné Hory aj.), dále sv. Floriána

Mariánský sloup na náměstí v Jihlavě vytvořili r. 1690 italští umělci A. Laghi a G. J. Brascha.

(Ivanovice na Hané) nebo jiné postavy (např. archanděl Michael v Nečtinách). Mariánské sloupy se vztýčovaly ovšem po celé 18. století, ojediněle i v 19. století (Mlázovice na Jičínsku, Tišnov aj.); jsou známy i případy záměru stavět je ještě začátkem 20. století v posledních letech starého mocnářství (např. Pelhřimov). Následující období v protestantsko-ateistickém a posléze čistě materialistickém duchu bylo podobným projevům zbožnosti zjevně nepřátelské. Vysvěcení mariánské sochy na Strahově dne 7. 5. 1994 proto patří k mimořádným událostem v našich dějinách. Snad je plně docení až generace 3. tisíciletí. Ti, kteří se k Matce Boží utíkají, dobře vědí, jak Ona pomáhá.

Celá země je ovšem doslova poseta mariánskými pomníky ze starších dob. Naši předkové před nimi zbožně poklekali k modlitbě, smekali nebo jinak vzdávali úctu, podobně jako jiným posvátným místům, křížům, kaplič-

kám, kostelům. My je však na svých úspěšných cestách ani nevidíme, nevnímáme je. Jako by tu nebyly. Zájem o ně jsme přenechali pouze památkářům. Je třeba se modlit a znovu se učit dívat. Může nám to pomoci v chápání, jakou úlohu má Panna Maria v našich dějinách, individuálních i národních.

text a foto: Jiří Černý

Pražský primátor o mariánském sloupu

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí, toto je otázka, která zajímá nejen katolickou komunitu exulantů ve Švýcarsku, ale především všechny katolíky ve vlasti. Počítá Magistrát s navrácením tohoto sloupu na Staroměstské náměstí?

K této otázce dvě odpovědi. První bude krátká: nepočítá. Současně musím říct, že to byl velmi nešťastný způsob, jakým se občanské sdružení pro obnovu tohoto sloupu snažilo s tímto problémem vypořádat. Naprosto protiprávně umístili na náměstí jakousi desku. To opravdu není způsob, jak se nějaký názor prosazuje. Opravdu si nemyslím, že kromě malé skupinky lidí by měl v Praze někdo zájem o tomto problému vůbec diskutovat.

Tím ovšem jste více či méně zlegalizoval čin zalkoholisovaného Franty Saura z roku 1918 (strhnutí Mariánského sloupu).

Tento čin neznám a nemá pro mne hodnotu. Ovšem vaše otázka souvisí s něčím jiným. Co se dnes v Praze staví nebo postupně rekonstruuje, je otázkou obecnějšího konsensu. V rámci tohoto systému se k tomu může vyjádřit kdokoli a jestliže nějaká část budovy nebo sloupu byla odstraněna, řekněme nešťastným způsobem, tak jí to samozřejmě nedává právo, aby byla znovu postavena.

Z rozhovoru ve Zpravodaji (Curych, Švýcarsko), č. 11 (1995), str. 23

POVÍDÁNÍ O LÁSCĚ

Ptáš se mě, co je to opravdová láska?

Jednou mi jeden člověk řekl: láska a Láska je rozdíl! Protože jsem tato slova neviděla napsaná a tedy si ani nemohla všimnout rozdílu jejich počátečních písmen, nechápala jsem, co tím myslí. Říkala jsem si, vždyť láska může být jen jedna: poznání dívky a chlapce, něžné doteky jejich rukou, sladká slova vyznávající city sobě navzájem, nemožnost existence jednoho bez druhého, a to vše, po někdy dokonalém poznání, završeno svatbou, narozením dětí, a u nich pak tento znova se opakující cyklus. Tak takhle jsem lásku prožívala, když mi bylo 19 let. Období dospívání, kdy mně k životu stačilo jen pár jakýchsi přátel, pravidelné víkendové diskotéky, tvrdé neshody s názory rodičů, pochybné známosti s muži a snad ještě pár, dnes již téměř neuvěřitelných a zbytečných malicherností.

Pak ovšem přišlo něco, s čímž nikdo, natož pak já samotná, nepočítal. Mé ranní nevolnosti a celková slabost těla, to vše nasvědčovalo tomu, že budu mít dítě. A co teď? Ocitla jsem se v naprosto zoufalé situaci. Rodiče již ve mně viděli absolventku vysoké školy, a to jsem teprve začala studovat, pak jsem byla na výchovu dítěte tak mladá, ale co bylo nejhorší, otcem dítěte byl již ženatý muž.

A tak se stalo, co jsem očekávala. První matčina slova byla: necháš si to dítě vzít! Já jsem však již v tuto chvíli cítila velkou zodpo-

vědnost vůči tomu maličkému tvorečkovi, a tak jsem v obrovském stresu a sama bojovala za jeho záchranu. Ale patrně již zmíněný stres se stal příčinou konečné diagnózy lékařů, za kterým jsem byla vzhledem k velkým bolestem nucena přijít, která zněla: je mi líto, dítě jste potratila. Myslela jsem, že udeřila poslední minuta mého života.

Ne, řekla jsem, to není možné, mé dítě mi nikdo nevezme, ono se narodí a bude dravé! Bylo to však marné. V hlavě se mi stále točil kolotoč stejných otázek: Proč? Proč právě já? Proč se to stalo zrovna mně? Kdo to tak chtěl?

A tak jsem se vydala hledat odpověď. I když časem můj žal malilinko přestával, hledala jsem dál, aniž bych si to uvědomovala. A tak mě mé putování zavedlo až do kostela, do té doby pro mě neznámého a podivného místa. Potřebovala jsem zde jen sehnat určité informace do školy. Když jsem odcházela zpátky, „něco“ nebo

Foto: archiv

snad „někdo“, mně řeklo: nechej se pokřtít. Nejdříve jsem se zarazila, ale pak jsem si řekla: no co, stejně jsi to už chtěla udělat, po revoluci se stal křest dospělých velkou módou, tak proč tak neučinít teď. Alespoň bude nějaká změna!

Kněz (minorita), kterému jsem řekla o svém záměru, mně vysvětlil, co budu muset absolvovat, a má cesta poznání mohla začít: první hodina katechismu, ze které jsem odcházela se smíšenými pocity, poznávání nových lidí, směřujících ke stejnému cíli jako já, první mše svatá, kdy jsem nechápala, proč se lidé kolem mne tak usmívají a září jakousi pohodou, a co víc, ještě u toho klečí, a pak další a další vyučování náboženství, kdy jsem již začala na sobě a hlavně v sobě pozorovat jisté změny. A to vše propojeno nezapomenutelným duchovním vedením o minority. Byl to právě on, který mi ukázal, že neexistuje pouze pozemská láska, ale taky nikdy nekončící Láska s velkým L, Láska, která si nevybírá, ale které je pro všechny bez jakýchkoliv rozdílů dostatek, Láska se znakem kříže, na kterém jsou odloženy naše hříchy, Láska, která rozsvěcuje světlo v smutných očích, Láska, která překonává všechno zlo, která má moc zničit každou špatnost, ovšem, když člověk chce, Láska, která nevyvolává pláč, snad jen ten ze štěstí, Láska, která uzdravuje nejen nemocné, Láska, která neublíží, ale pohladí, Láska... zvaná Bůh.

Děkuji Ti, Bože, za to, že každý den mohu strávit s Tebou

Děkuji Ti za lidi, které mohu skrze tebe poznávat

Děkuji Ti, že Tě i já smím poznávat

Děkuji Ti za vyslyšení mých modliteb

Děkuji Ti, že jsem se i já mohla stát tvým dítětem

Děkuji Ti za to, za co umí děkovat jen srdce.

Tak teď již vím, proč musela jsem projít celou tou minulostí, než jsem poznala opravdový smysl života - Ježíše Krista.

Teď již vím, proč z „nemocných stromů“ nemůže vzejít zdravý plod.

Teď již vím, co je láska a LÁSKA.

Ještě chceš vědět, co je to opravdová láska?

Renáta Pavla Hoffmannová, 29.1.1996

Fatima

Snad nikdy v dějinách Církve nebylo tolik zpráv o zjeveních P. Marie jako v dnešní době. Nemám na mysli zjevení církevně neschválená, z nichž zcela jistě mnohá nebudou prohlášena za pravá. Stačí ale podívat se zblízka na ta, jež Církev oficiálně uznala, abychom žasli nad láskyplným zájmem naší nebeské Matky. To není obraznou metaforou. Panna Maria je naší pravou a skutečnou Matkou v tom nejkonkrétnějším slova smyslu. Tak, jako pozemská matka nás fyzicky zrodila k fyzickému životu, Maria, jako nebeská Matka, nás duchovně zrodila k nadpřirozenému, k věčnému životu. Tak, jako naše fyzická matka cítila při našem narození fyzickou bolest, naše duchovní Matka cítila pod křížem duchovní bolest nad mukami svého Syna, který umíral proto, abychom mohli žít navěky v přítomnosti Boží a ve společenství svatých. Proto jsme její děti, ona má eminentní zájem na spáse každého z nás a když my, lidé, jdeme opačným směrem, přichází, aby nás varovala.

To je obsahem všech církevně uznávaných zjevení posledních dvou staletí od r. 1830 až po r. 1973. Je jich pěkná řádka.

13. května si opět připomeneme výročí dosud nejvýznamnějšího a duchovně nejvíce inspirujícího zjevení v portugalské Fatimě. Již 79 let je tomu ode dne, kdy tři děti poprvé spatřily přesvatou Pannu. Mimo jiné předpověděla i některé události v budoucnu. Existuje snad větší důkaz pravosti určitého proctví

než to, že se splní? Mariiny předpovědi ve Fatimě i později řečené sestře Lucii se vyplnily do posledního písmene. Druhá světová válka se stala strašlivou skutečností, v únoru r. 1938 přesně podle slov Matky Boží se objevila na obloze tajemná zář, připomínající zář polární, za pár dní hitlerovská vojska vpochodovala do Rakouska. Agrese německých nacistů byla zahájena. Portugalsko bylo taktéž přesně podle předpovědi Panny Marie uchráněno druhé světové války a jejích hrůz. Komunismus, světová říše

nebo

satanova, se z a č a l rozkládat a rozpa-

dat poté, co Sv. Otec s biskupy celého světa zasvětil Rusko a celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, rovněž zcela do puntíku podle Mariiných slov.

Není snad právě toto burčující výzvou, abychom Matčiny výzvy k obrácení, ke změně života, k modlitbě a zřeknutí se hříchu vzali konečně vážně? Již dva papežové Fatimu osobně navštívili, aby tam Panně Marii jménem Církve poděkovali a vyjádřili své nejhlubší odhodlání v e s t

Církev v duchu jejich výzev. Proto neobstojí postoj těch katolíků, kteří tvrdí, že jim Fatima nic neříká, že se jedná pouze o „soukromé“ zjevení, což je prý adekvátní určitému, tedy mariánskému typu spirituality, zatímco oni jsou založeni jinak a stačí jim Písmo svaté. Tyto argumenty slýcháme dosti často.

Církev je samozřejmě velkorysá a nevyžaduje po katolících, aby fatimskému či jinému uznanému zjevení věřili. Nicméně jestliže papežové Pavel VI. a Jan Pavel II. vážili náročnou cestu do Fatimy, aby ukázali celé Církvi závažnost a důležitost této události, nejednají rozumně a zodpovědně ti věřící, kteří fatimské poselství zcela ignorují. A jestli tvrdí, že jim „stačí“ Písmo svaté, sluší se připomenout Kristovy výzvy v evangeliu o rozeznávání „znamení času“ (Mat. 16,3), o fíkovníku (Mat.24,32-3) atd.

Tím samozřejmě netvrdíme, že věřící více racionalističtí, kterým jsou zjevení bytostně cizí, neboť jejich mentalita je jiná, jsou jaksi věřícími „na nižší úrovni“. Pokud považují Fatimu za okrajový a pro jejich víru nepodstatný jev, mají na to samozřejmě právo a musí být plně respektováni. Nikdo po nich nežádá a nevyzývá je k tomu, aby se mariánskými zjeveními zabývali a věnovali jim ve svém duchovním životě více místa. Ale dostane-li se k nim informace, že Matka Boží ve Fatimě nebo kdekoli jinde vyzývá k obrácení, k modlitbě a ke změně života, potom jde o požadavek evangelia, o požadavek Kristův,

Písmo svaté?

kteřý musí vzít vážně každý věřící. Na to není zapotřebí nějaké zvláštní „spirituality“ a „mentality“, realizace takové výzvy jen logicky vyplývá z faktu, že jsem uvěřil Kristu a přijal Ho do svého osobního života.

POUTNÍ KOSTEL NA CVILÍNĚ

je jednododní chrámová stavba s dvěma mohutnými věžemi v průčelí, postavená v letech 1722 -1727 na cvilínském kopci, a tvoří skutečnou dominantu města Krnova a jeho širokého okolí.

Zakladatelem tohoto jediného řádového poutního místa na Cvilíně je minorita P. Cornelius Ottweiler, kvardián krnovského konventu bratří minoritů a dlouholetý krnovský děkan, který vše zařídil a připravil, aby na Cvilíně mohl být postaven dřevěný kostelík sv. Kříže a Bolestné Panny Marie v roce 1683-84 k posílení rekatolizace a mariánského kultu v Krnově a jeho děkanátu.

Do tohoto kostelíku byl umístěn obraz

Sedmibolestné Matky Boží, namalovaný váženým krnovským občanem a malířem Heinrichem Tauberem r. 1690, s prosbou za uzdravení své dcerušky Barbory z těžké nemoci. Tento obraz je umístěn na hlavním oltáři a je dodnes uctíván jako milostný.

Největší návaly poutníků bývaly od roku 1722, kdy každoročně přicházely tisícové zástupy poutníků ze slezské i moravské strany na Cvilín, což pomohlo bratřím minoritům pod vedením jejich kvardiána P. Bedřicha Kubina

postavit nový, zděný, krásný a prostorný nynější poutní kostel, který odolal několika velkým nepřátelským a válečným pohromám a uchoval si dodnes svůj jedinečný význam a lze říci, že patří k duchovním perlám Slezska.

Minoritský řád bratří menších sv. Františka vždy projevoval velkou lásku a odevzdanost Bolestné Panně Marii. Horlivě pečoval s farním duchovenstvem o tuto svatyni, zasvěcenou Panně Marii na Cvilíně, která se stala útočištěm trpícího a pronásledovaného lidu. Matka Boží zde mnohým poskytla útěchu a vyslyšení.

Nyní po pádu komunismu bratří minorit

říté měli opět možnost nabídnout své služby poutníkům a všem, kdo mají zájem o duchovní oslovení zde na Cvilíně. Chceme také letos dokončit podle svých finančních možností menší poutnický dům jako duchovní zázemí pro poutníky a hlavně pro mládež. V blízké budoucnosti je třeba provést generální opravu venkovní omítky na kostele, pořídit nové zvony a opravit polorozbitou kapli na schodech.

Na to všechno a jiné menší opravy bude třeba nejméně tři milióny Kč. Pán Bůh vám

Foto: -jg-

zaplat za každý i malý dar, který nám můžete zaslat na náš běžný účet č.: 000-4557252-828/0800 přiloženou poštovní poukázkou.

Budeme na vás pravidelně pamatovat v modlitbách a při slavení mši sv. na Cvilíně.

Vděční bratři minoritů

POUTĚ V ROCE 1996:

NEDELE 26.5. - **SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SV.**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

NEDELE 16.6. - **POUŤ K NEPOSKVRNĚNÉMU
SRDCI PANNY MARIE**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

PÁTEK 5.7. - **SLAVNOST SV. CYRILA A METODĚJE**
- mše sv. pouze v 10⁰⁰ hod.

NEDELE 18.8. - **POUŤ ZE SLAV. NANEBEVZEŤ P. MARIE**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

NEDELE 8.9. - **SVÁTEK NAROZENÍ PANNY MARIE**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

NEDELE 15.9. - Hlavní pouť :

SLAVNOST PANNY MARIE BOLESTNÉ

Mše sv. v 7⁰⁰, 8⁰⁰, 10⁰⁰, a v 11³⁰ hod.

V 10⁰⁰ hod. slouží, pontif. mši sv. O. arcibiskup Jan

NEDELE 6.10. - **RŮŽENCOVÁ POUŤ**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

NEDELE 27.10. - **DUŠIČKOVÁ POUŤ**
- mše sv. v 8⁰⁰ a v 10⁰⁰ hod.

Provinciální kapitula Řádu minoritů

V minoritském klášteře při kostele sv. Ducha v Opavě se ve dnech 12. - 14. února 1996 konala kapitula České provincie Řádu minoritů svatých Cyrila a Metoděje. Kapitulou předsedal O. Agostino Gardin, generální ministr řádu. Přítomen byl rovněž O. Hubert Lipinski, generální asistent řádu pro východní Evropu. Jejím cílem bylo zhodnotit plán činnosti na následující čtyřleté období. Do funkce provinciála byl zvolen O. Stanislav Gryn, dosavadní sekretář provincie a magistr kleriků. Jeho zástupcem, čili vikářem provincie, byl zvolen O. Josef Goryl, který tuto funkci zastával od smrti O. Maxmiliána Stařinského. Novým sekretářem se stal O. Bonaventura Rosa.

Aby nové vedení provincie mělo dostatek času k zamyšlení se nad budoucími aktivitami provincie, byla kapitula rozdělena na dvě části. Druhá část, zaměřená na vypracování konkrétního programu činnosti v následujícím období, začne 16. dubna t.r., opět v Opavě.

Na závěr poděkoval Otec generál O. Hyacintovi Skupieňovi a O. Oldřichu Prachařovi, kteří plnili nelehké poslání provinciála v uplynulých letech za práci a úsilí, které vynaložili při obnově řeholního života po období komunistické totality, která normální činnost zakázala, všem bratřím popřál růst v řeholním životě, modlitbě, činnosti a osobním svědectví a nakonec udělil přítomným serafinské požehnání sv. Františka.

br. Metoděj Hoffman

Byla jsem v letadle, které se zřítilo

Na Nový rok 1953 letělo letadlo „St. Keridu“ s 25 pasažéry z Dublinu do Birghamu. Krátce před koncem letu vysadil jeden z motorů. O několik sekund později nepracoval už ani druhý motor. Stewardka obdržela od vedení pokyn upozornit pasažéry, aby se připoutali. S přátelivým klidem splnila rozkaz. Cestující byli pochopitelně neklidní a žádali vysvětlení. Několika slovy upo-

zornila stewardka na vážnost situace. Potom náhle klesla v chodbičce na kolena: „Dámy a pánové! Myslím, že nyní je čas se modlit!“ Vytáhla z kapsy růženec, pomodlila se modlitbu lítosti, hlasitě a zřetelně. Pak se obrátila klidným a jistým hlasem o pomoc k Matce Boží. Po těchto modlitbách se začala modlit růženec.

Mezitím hledal pilot pro stroj, který rychle ztrácel výšku, kousek země pro přistání. Objevil zorané pole, které se mu zdálo příhodné k nouzovému přistání. Při provádění obtížné operace - přistávání - oholil dva stromy a shodil dvě ohrady. Letadlo ztratilo dva motory a jedno křídlo. Když se vši vahou dosedlo na zem, zazněla ohlušující rána. Letadlo se roztrhlo na dva kusy. První lidé, kteří se seběhli na místo katastrofy nevěřili svým očím, když viděli všechny cestující bez jakéhokoliv poranění vylézat z trosk. Jen pilot a navigátor utrpěli menší zranění.

Jistý anglický letecký expert zvolal před troskami zříceného letadla: „To je zázrak, že při tom neštěstí nepřišel nikdo o život!“

Církev by slovo zázrak nevyslovovala tak rychle. Lidé bez víry by mluvili o náhodě. Cestující věděli, že dobrotivá Matka zřejmě odměnila podivuhodnou důvěru statečné stewardky.

Anni du Clergé, přel. D. Kovaříková

Foto: -jg-

Kdo by neznal Fatimu

Každý čtenář Immaculaty, když uslyší slovo Fatima, ihned se mu jistě vybaví Panna Maria. A mnohým také to krásné místo v Cova da Iria v Portugalsku. Místo modlitby, pokání a míru.

Ale možná už ne všichni vědí, že téměř uprostřed České republiky, právě na hranicích Čech a Moravy a zároveň tři našich diecézí se té krásné portugalské Fatimě „narodila“ malá sestřička. S humorem řečeno, příjmení má po své portugalské mamince a křestní jméno podle kraje, kde se nachází a kterému chce sloužit. Na světě je tedy Českomoravská Fatima.

S odstupem necelého roku její existence se dá říct, že se má čile k světu. Všechno nové se rodí za velkých obětí. I laskavé uvolnění otce Pavla Dokládala z Třebíče a brněnské diecéze nebylo při dnešním nedostatku kněží lehkým rozhodnutím. Jako Národní prezident Mariiny Modré armády - Fatimského apoštolátu má se svými spolupracovníky předpoklady pomáhat této naší malé Fatimě k životu.

S otcem Pavlem se z Třebíče - dosavadního Národního centra Fatimského apoštolátu - přestěhoval do Českomoravské Fatimy v Koclířově u Svitav již zkušený tajemník FA Petr Procházka (28), kterého už mnozí poznají z častých

mariánských evangelijních pořadů v různých farnostech naší vlasti, jeho manželka Jana (22), sekretářka, a také Lenka Ferbyová (33), výtečná kuchařka, ale také katechetka a studentka teologické fakulty. Do ČM Fatimy odešel i Jirka Mokrý (40). K rodící se komunitě se připojili i čerství důchodci, mladí du-

Foto: archiv

chem i výkonem Jenda, Jiřinka, Ludmila, ze střední generace Alžběta a Magdaléna. A aby bylo v ČM Fatimě opravdu veselo, postarala se Panna Maria o další mladé křesťany: Martina (25), Věrku (20), Davida (19). A když Fatima dostala „pod stromeček“ další dáreček: Hedviku (23) (na obrázku s kytarou při rekreačním pobytu v ČM FA) a mladou učitelku Radku (26), je prozatímni výčet komunity Českomoravské Fatimy vyčerpán.

„Učíme se společně žít,“ říká otec Pavel, „žít spolu, žít s Bohem, vnímat Pannu Marii z Fatimy, vnímat Pannu Marii nyní na konci druhého tisíciletí. Učíme se rozjímat, učíme se přijímat Boha - mír do svých srdcí.“ Rodící se komunita vidí sebe jako Kristovy učedníky, které Ježíš stále vychovává a zároveň posílá jako sůl a světlo pro svět. Je tedy zcela otevřená potřebám tohoto světa, potřebám služby a evangelizace! K poslání ČM FA v Koclířově našli během krátké doby plodný vztah další kněží. Těžko někoho zvláště jmenovat. Stopy jejich kněžské služby jsou však stále jasnější při pravidelných měsíčních duchovních obnovách prvních mariánských sobot. Již pravidelně přijíždějí autobusy z okolí Svitavska. Ale do nádherné atmosféry Mariina duchovně-pastoračního střediska přijíždějí na I. soboty podle možností i společenství ze vzdálenějších míst. Přijíždějí a znovu se do ČM Fatimy vracejí pro velký dar. Dar míru. Míru s Bohem i s lidmi. Míru v srdci. Velký Boží dar na přímluvy Královny míru.

Se stejnými dary se vracejí domů účastníci řádných či pracovních exercicií, víkendových seminářů, či týdenních rekreačně-duchovních pobytů pro rodiny, mládež aj.

K dispozici je nyní přes 100 míst ve 2 - 6 lůžkových pokojích a nezřídka již tato kapacita nestačí. V ČM FA nestanovují žádné pevné taxy za ubytování a celodenní stravu. I zde je důvěra, že Panna Maria se o své děti postará, a nejen o ně, ale i o všechno, co je třeba zajistit, opravit a nově vybudovat, aby nově narozené fatimské dítě v Koclířově, 4 km od Svitav mohlo žít a sloužit.

Marie Nováková

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

Bůh člověka po pádu neopustil. Naopak, Bůh ho volá a tajemným způsobem mu ohlašuje, že zlo bude přemozeno a člověk bude ze svého pádu pozvednut. Tento úryvek z knihy Genese byl nazván „protoevangelium“, protože je to první zvěst o Mesiáši vykupiteli, o boji mezi hadem a ženou a o konečném vítězství jejího potomka.

(Katechismus Katolické Církve, č.410)

Od r.1840 do r.1860 vládl kavkazskými národy kníže Schamyl, který je známý svou spravedlností. Jeho hlavní starostí bylo, učinit ze svých poddaných lepší lidi. Svou pozornost soustředil na zlikvidování špatného zvyku úplatkářství, které bylo velmi rozšířeno. Aby ho vykořenil, učinil tvrdé opatření, že každému, kdo bude obviněn z přijímání úplatků, bude vyměřeno 50 ran za přítomnosti celého lidu. Avšak jako první byla obviněna jeho vlastní matka. Schamyl, když se o tom dozvěděl, zavřel se do svého stanu. Zůstal tam překvapený, plný bolesti a smutku tři dny. Zákon si žádal trest, ale vždyť svou matku tak vroucně miloval. Nevěděl, co má dělat. Na čtvrtý den Schamyl vyšel ze svého stanu konečně rozhodnut. Rozkázal svolat lid. Matku vyvedl na střed. Nařídil, aby jí svázali ruce na zádech a aby začali vykonávat trest. Avšak, jakmile měly padnout první údery, prudce vytrhl svou matku z rukou sluhů a sám nastavil svá záda a přijal oněch 50 ran. Po padesátém úderu se narovnal a řekl: „Rozejděte se! Spravedlnosti se stalo zadost. Hle, krev vašeho vladaře se muse-

la ukázat pro dostiučinění za spravedlivý trest.“

Tento příběh, prostřednictvím vzdálené analogie, nám může ukázat myšlenku plánu spásy. Tím, kdo zhřešil proti svému Pánu a Stvořiteli, je člověk, a on by měl také pykat za svá provinění, on by měl být spravedlivě potrestán. Avšak Bůh ve své lásce bere na sebe břemeno jeho vin a přijímá trest, který správně patří člověku. Tímto

moci a navrací sobě, za to však skládá výkupné - svoje umučení a smrt: „Vždyť zákon Ducha, který dává život, osvobodil tě od zákona podněčujícího ke hříchu a vedoucího ke smrti, protože jsi byl připojen ke Kristu Ježíši.“ (Řím 8,2)

- odpuštění hříchů; nebylo by možné bez spravedlivé náhrady, proto Bůh bere trest na sebe místo člověka, aby vyvážil vinu. Člověk by sám nikdy nebyl schopen učinit

Plán spásy

činem Bůh uskutečňuje něco, co by bylo pro člověka nemožné - dává každému šanci návratu k Otci, vzniká nová skutečnost. Dává takto zároveň důkaz obrovské lásky. „Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.“ (Řím5,8)

Někteří se pokoušeli různým způsobem shrnout a popsat myšlenku spásy a každý z popisů obsahuje část pravdy o tomto obrovském tajemství, které pramení v Boží lásce. Podstatou onoho tajemství je působení lásky, která je schopna obětovat sebe sama.

Dále následují některé popisy plánu spásy:

- povýšení k Božímu synovství; člověk, který byl povolán k nadpřirozenému cíli, skrze svůj hřích ztratil možnost dalšího postupu (putování). Ježíš napravuje tento stav a uvádí člověka do původního stavu blízkosti s Bohem: „Ale všem těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v Jeho jméno.“ (J 1,12)

- zákon satana; skrze hřích se člověk zaprodal zlu, Bůh vysvobozuje člověka z jeho

zadost za svůj hřích. A tak Ježíš za nás přináší výkupné, které Bůh přijímá tím ochotněji, že je obětí Bohu milou: „[...] čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha přinesl sám sebe Bohu jako neposkvřenou oběť, nám očistí svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému.“ (Žid 9,14)

- dostiučinění; lidský hřích urazil čest náležící Bohu. Ježíš tím, že přijal smrt, odčinil spáchanou urážku: „ On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom už neměli účast na hříchu, ale žili pro spravedlnost.“ (Žid 2,24). Velké bohatství skrývájí slova, která často vyslovujeme na jeden nádech o Ježíši ve vyznání víry: „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.“

Svatý Augustin řekl: „Neexistoval žádný jiný důvod, pro který přišel Kristus Pán, než ten, aby hříšníci byli spaseni. Kde nejsou nemoci, kde nejsou zranění, tam není třeba léčit. Přišel velký Lékař z nebe, protože velký nemocný sklátil a zaléhal zemi. Ten nemocný je lidský rod.“

z časopisu Cesta přeložil bB

Obrana pravdy je činem blíženecké lásky

Arcibiskup italské Bologni Giacomo Biffi mnohokrát „šokoval“ italskou veřejnost svými odvážnými, ale pravdivými výroky o úpadku morálky, rozkladném vlivu televize a konformismu mnoha křesťanů. Německý „Information FMG“ zveřejnil ve svém posledním čísle (57/1995) jeho projev k zástupcům Katolické akce, v němž polemizuje s tvrzením, že v zájmu blíženecké lásky je údajně třeba rezignovat z jasného stanovení pravdy. Kardinál k tomu poznamenává: „Dnes a denně prožíváme nejhorší agresi v dějinách, která směřuje proti křesťanskému hodnotovému systému, proti křesťanskému názoru na život. Jen naivní a hloupí lidé nejvyššího stupně toto mohou nevidět nebo popírat. Rodina se stala hlavním cílem této agrese. Tomu je třeba se postavit na odpor. Co ale má společenství křesťanů dělat?“

Musí se probudit! Musí si být jasně vědomo, že obrana Bohem zjevené pravdy je základem a nejnnutnějším činem blíženecké lásky. To je třeba zdůraznit právě teď, v situaci, kdy ďábel, vydávající se za anděla světla a halící se do pláště dobra, nás chce zatlačit do role stanice první pomoci nebo organizace Červeného kříže. Ano, je jistě nutné a záslužné, když katolíci pečují o nemocné, trpící, narkomany, sirotky, chudé atd. Ale toto není první povinností křesťanského společenství.

Uvedu konkrétní příklady: Proč se v Církvi neustále ptáme, jak by měla fungovat pastorence rozvedených, ale vůbec si neklade-

me otázku, jak ukázat, že rozvod je plodem egoismu, který odporuje Božím záměrům? V diskusích o potratech neustále připomínáme těžkou situaci svobodné matky, jíž je nutno porozumět a kterou třeba podpořit. Ano, to je správné. Proč se ale v této souvislosti zároveň bojíme zdůraznit, že potrat je vražda a tím se pokusit zabránit, aby někteří z našich bratří a sester upadli do tohoto hříchu? Rádi také hovoříme o povinnosti naší lásky k nemocným na AIDS. Ano, ale proč současně věnujeme tak málo námahy na to, abychom připomenuli, že tato nemoc je plodem života, který odporuje Božímu přikázání? Proč neřekneme, že necudný život nejen ruí tělo, ale též ohrožuje věčnou spásu?

Pán řekl: „Vaše řeč budiž ano, ano - ne, ne.“ Musíme být opravdu schopni ano a ne říci jasně. Mám dojem, že slova Kristova už byla nově formulována: „Vaše řeč budiž ano, ano - ano, ano.“ Není tam přece čtyřicetkrát ano, ale dvakrát ano a dvakrát ne. Ano máme říci ke všemu krásnému, dobrému a pravdivému, co ve světě potkáváme. Ano máme říkat k osobám, které nám jsou svým životem obrazem Krista. Ne máme říkat ke všem omylům, urážkám a hloupostem, které přináší současný kulturní proud.

Často slyšíme: proč Církev zakazuje to či ono, proč je proti tomu či onomu? Omyl! Církev není proti tomu či onomu. Církev nezakazuje to či ono. Církev pouze tlumočí to, co je objektivní pravdou. Jestliže říká, že po-

trat je vraždou a zločinem, potom to není proto, že by Církev jako instituce ze svých čistě institucionálních důvodů byla proti potratům, ale proto, poněvadž nám to říká sám lidský rozum a přirozené mravní citění, pokud není zatemněno egoismem. Že homosexualita je zvráceností stejně jako kleptomanie, exhibicionismus, nekrofilie a pedofilie, není žádným církevním vynálezem, nýbrž pravdou, kterou je možno poznat pouhým zdravým lidským rozumem. Samozřejmě lidé takto postižení mají právo na naši lásku a soucit.

Církev je na prvním místě nevěstou Kristovou, nevěstou Božího Slova (Logos) a světlem národů. Ona je pozemským přibýtkem Ducha pravdy. Nemůže si dovolit mluvit hloupé řeči. Luxus hloupých řečí přenecháváme racionalistům, bezbožnickým filozofům, národním parlamentům (a také evropskému). Církev si to dovolit nesmí, neboť je nevěstou Loga, sídlem pravdy. Nemá žádný smysl se s ní o tom handrkovat. To by bylo třeba přít se nejprve se samotnou pravdou věcí. Pokusme se alespoň jednou číst Boží slovo bez ideologických brylí a bez snahy učinit je každému příjemné

a milé! Boží slovo se snad může ukázat alespoň trochu jako tvrdé.

V listě Římanům (Řím 1,21-32) popisuje sv. Pavel stav lidí bez Krista. Dozvídáme se tam, že Bůh pohanům, kteří odmítli víru v Něho, zatemnil rozum a připustil, aby se klaněli různým bůžkům, aby propadli pohlavním zvrácenostem atd. Nauka sv. Pavla je stále aktuální jednoznačná. I dnešní morální, kulturní a zákonodárné zvrácenosti jsou důsledkem ztráty zdravého rozumu. Ztráta zdravého rozumu je ale důsledkem ztráty Boha. To je zcela jasné. Nejde vůbec o nějaký církevní problém, ale o to, že

Církev nemůže a nesmí jinak myslet a mluvit než Bůh. Proto působí jen komicky, když se lidé podivují nad tím, že papež se vyslovuje proti homosexualitě.

Na závěr vás všechny naléhavě p r o s í m : Nepřenechávejte svědectví pro pravdu, která zachraňuje, mně samotnému! Já nemohu tvářit v tvář postupující korozi Božího díla mlčet, mám povinnost nazývat věci tak, jak jsou a ne tak, jak se líbí dnešní mentalitě. Pán od nás žádá právě dnes, abychom nebyli ani pohodlní ani příjemní. To je přesně ta pravá cesta blíženecké lásky a milosrdenství, k níž vás vyzývám.“

Přel. R. Malý

Foto: -jg-

Najmilšia vnučka

Bola som asi pätnásťročná, keď mi zomrela moja najobľúbenejšia osoba - starká. Od malička som vyrastala s ňou, s jej láskou.

Nie že by sa mi rodičia nevenovali. Ale deti potrebujú starých rodičov. A starká mi vždy hovorievala, že som jej najmilšia. Nemôžem povedať, že by som tomu nebola rada, ale, pravdupovediac, brala som to ako samozrejmé.

Všetci ma mali radi, azda i kvôli tomu, že som bola najmladšia z našej rodiny a že som sa s každým bez strachu rozprávala, nevedela som, nepripúšťala som si, že ľudia okolo mňa majú aj svoje negatívne vlastnosti. Každého som obdarila šibalským úsmevom. Azda toto bola Božia láska, ktorá zo mňa vyžiarovala a mnohých si omotávala.

Musím povedať, že vo svojej naivnej predstave o tom, že ľudia nie sú takí zlí, som zostala až doteraz. Ale najedno som prišla až po mnohých rokoch, čo mi moja starká zomrela.

Prišla som na to, že mi veľmi chýba a že som ju mala rada len svojou sebeckou láskou. Nikomu som svoju starkú nechcela dať. Keď sa s ňou chodilo rozprávať i hrať dievčatko z tej istej ulice, kde aj ona bývala, div že som ho z kože nestiahla pohľadom.

Prišla som na to, že ľudí milovať neznamená vlastniť ich ako najobľúbenejšiu bábiku, autíčko, plyšovú hračku. Keď miluješ, tak trpíš, azda si smutná, že raz môžeš navždy stratiť toho, koho máš veľmi rada.

Často stretávam zalúbené páriky. Lenže nie v tom je ich láska, že si dajú bozk, že posvätia svoj vzťah stavom manželským, že budú mať deti, i keď to sú krásne hviezdy na nebi lásky.

Ich láska je len vtedy pravou láskou, keď dokážu celý svoj život obetovať za ne, keď sa budú snažiť pochopiť a vypočuť ich, pomôcť im, zakiaľ im to všetko ešte môžu dať. Nie tým je človek bohatý, čo má, ale tým, čo rozdal v mene Lásky, v mene Boha, ktorý nám daroval i Syna, aby sme žili, aby sme mu mohli denne obetovať svoje problémy, svoje kríže na oltári i pri svätej omši. Už teraz si musí každý z nás uvedomiť, že ak chce milovať, tak musí i trpieť. Bez bolesti to nejde.

Nestrachuj sa o zajtrajšok, veď dnešok má dosť starostí so sebou, nepriodávaj mu ešte viac.

KM (převzato z časopisu Posol 7-8/95)

Milé děti,

Jeden misionář cestoval velmi rychlým japonským vlakem. Cestou se modlil breviář, to jsou takové kněžské modlitby. A když obrátil list, vyklouzl mu obrázek Panny Marie a padl na zem.

Vedle seděla malá holčička a protože měla dobrou výchovu, pohotově se sklonila, zvedla obrázek a když ho podávala knězi, nějak ji zaujal.

„Kdo je to, taková krásná paní?“ - zdvořile se optala misionáře.

„Too... je moje maminka“, odpověděl, po krátkém váhání, kněz.

Holčička se ještě důkladněji podívala na obrázek a potom zase na misionáře.

„Vůbec se jí nepodobáš.“ - řekla.

Misionář s úsměvem odpověděl: „Máš pravdu, a přece ti musím říct, že celý svůj život dělám vše proto, abych se jí alespoň trochu podobal.“

Mnozí usilují o to, aby se podobali Michaeli Jacksonu nebo nějaké jiné hvězdě popu nebo herci, nebo staršímu kamarádu nebo kamarádce. Mnozí mají svůj vzor v někom, koho napodobují, třeba

oblečením nebo i chováním. Ale už málo kdo si uvědomuje, jaký je ten nejdokonalejší vzor člověka. Vzorem, který nikdy nesklame, který má o nás zájem, má nás rád.

Je to Panna Maria. Sám Bůh nám ji dal pod křížem za Matku, aby byla co nejbliž našemu srdci. A Ona, pro co žila, nám devzdala. Dala nám smysl svého života - Ježíše Krista, Spasitele světa - aby se za nás obětoval na kříži. Těžko se jí můžeme podobat vzhledem, ale

mnohem důležitější je podoba srdcí. Proto chodíme na májové, aby naše srdce získalo podobu jejího.

A komu se podobáte vy?

o. Josef

ZDRÁVAS MARIA

Tento pozdrav není pozemského původu, ani není z tohoto našeho času. Od věčnosti byl v Bohu. Anděl jej přinesl na zem a do našeho času. Uzavírá v sobě duchovní tajemství Boží milosti a milosrdenství. „Zdrávas Maria“ - celá staletí na to čekala; touha mnohých generací toužila slyšet toto slovo. Neboť již v ráji pod tíhou hříchu byl pobořen zlatý most mezi Bohem a lidstvem.

„Zdrávas Maria“ - jaké to zvolání! Nikdy země nesyšla tak obsahově závažný a také oblažující pozdrav. Přízeň a dobrota Trojjediného Boha se sklonila k pozemskému prachu. Nebeský Otec pozdravuje svého tvora, svou dceru. Tak jí miluje, že jí svěřil to nejdražší, co měl - svého jediného Syna. „Zdrávas Maria“ - toť pozdrav Syna. Ze všech lidských dcer jen Ji si vyvolil za matku. „Zdrávas Maria“, volá Sv. Duch, „buď zdráva, moje snoubenko.“

„Zdrávas Maria“, jak rychle splyne ze rtů toto slovo, kolik vznešenosti v sobě skrývá: vykoupení a záchranu lidství, štěstí a spásu světa - Milostiplná, Pán s Tebou. Ty záříš skvostem, který obšťastňuje nebe i zemi, ty líbezný klenote ze stvořitelské ruky Boží, ty jediná ses zalíbila Pánu.

Není proto s podivem, že Alžběta, osvicena Duchem Božím, provolává: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života Tvého!“ Neboť v Bohu má toto „Zdrávas Maria“ svůj původ a je tedy nejstarší a nejtihodnější chválou Panny Marie, ukazuje vzácnost a důstojnost vyvolené Panny. Proto jako nepřetržitá ozvěna na nebeský pozdrav ozývá se po celé věky chvalořečení a projev úcty lidstva na zemi. K tomuto Božimu pozdravu a chvalořečení přidružuje se jako sama od sebe naše vroucí prosba. Svatá Maria, Matko Boží, oroduj za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Tento dodatek byl sice přidán teprve koncem středověku, ale důvěra v přímluvu Matky Boží je tak stará, jak znalost lidstva o jejím výjimečném postavení v plánu Boží spásy. Jako učedníci v Káně Galilejské ve své nouzi k Ni vzhlíželi, tak přicházíme i my se sepatýma rukama s prosbou „Zdrávas Maria, pros za nás hříšné.“

Nemoc - učitelka

Nemoc Tě chce naučit nestarat se příliš o dnešek a zítřek - ale přenechat jej Otci, aby On učinil to, co ve své lásce uzná za dobré.

Chce Tě naučit stát se závislým na Ježíši, který je tím jediným pomocníkem v nemoci a jen On může nemoc odvrátit.

Chce Tě naučit té nejkrásnější modlitbě, která je největší oslavou Boha: „Otče, ne má, ale Tvá vůle se staň.“ Neopustí Tě, dokud nebudeš souhlasit s křížem, přijmeš ho a sjednotíš se s ním a už nebudeš malomyslnět - neboť jsi se naučil říkat: „Ano - Otče“!

Chce Tě naučit pravé trpělivosti, neboť trpěliví budou jednou korunováni, protože vytrvali až do konce.

Chce Tě naučit mírnosti - když tě trápí bolesti a dostávají se obtíže - všechno klidně snášet a nikomu nespílat.

Chce tě naučit nedělat si nároky na velkou lásku a péči - jen k Bohu se máš přimknout - a zvítězit nad každou přecitlivělostí.

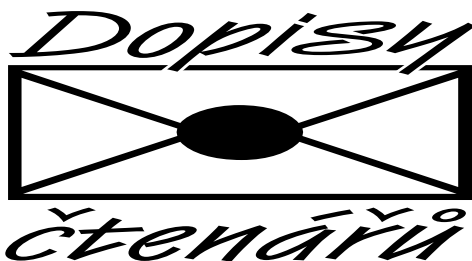
Chce tě naučit věřit i tehdy, kdy je lidská pomoc vyloučená, že Bůh je Pánem tvého těla.

Chce tě naučit zapomínat na sebe - snášet bolesti druhých - rozdávat lásku, a nemyslet na své trampoty.

Chce tě naučit děkovat za utrpení, protože jím Ti Bůh dokazuje oslavu, požehnání a radost bez konce.

Chce tě naučit přinášet plody, které Bůh u mnohých marně hledá a které jsou ukryty jen v tvé bolesti.

Jungmanová

Drazí,

v dnešním světě je moc špatného. Neúcta k Bohu a k Matce Boží a z toho zákonitě vyplývající pohrdání manželstvím, láskou, rodinou, úctou k lidskému životu snad nemají obdoby. Jaké hodnoty člověku dnešní svět nabízí? Brutalitu a násilí místo lásky, potraty, manželskou nevěru jako sport, závislost na penězích, chamtivost, sobectví, kulturu knižních škvárů a erotických filmů.

Prosím o zapsání do knihy Rytířů Neposkvrněné. Chtěl bych pod Jejím vedením spolupracovat na ochraně svých bližních i své a odevzdat se Jí.

Igor Vališ, 36 let

Vážení bratři,

chtěla bych poprosit bratry a sestry - čtenáře Immaculaty - o pomoc modlitbou. Přes vše krásné, co jsem zažila, nyní prožívám velkou životní krizi. Často mám pocit, že mi už ani Bůh nemůže nebo nechce pomoci. Zůstala jsem doma sama. Bratr i sestra mají svou rodinu, jsem hodněkrát tetou a přitom se cítím zbytečná.

Je mi smutno. Mám moc hodné rodiče, vážím si jich, ale je mezi námi velký věkový rozdíl a máme každý svůj život. Po odchodu svých sourozenců z domu chtěla jsem se zapojit do života farnosti, být tímto směrem někomu platná, ale pro svou odlišnost od ostatních (jsem částečně invalidní) jsem byla odmítnuta.

Je mi z toho moc smutno. Právě v kostele a po odchodu z něho domů se cítím nejvíce opuštěná a zbytečná. Ptám se - Pane Bože, proč?! Kde jsem udělala chybu a jak ji mohu napravit? Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť.

Martina

Poděkování

Svědectví o pomoci Panny Marie

V loňském listopadu těžce onemocněla moje švagrová. Diagnóza lékařů zněla: Rakovina žlučových cest, předpokládaná doba života 3-6 měsíců, možná rok. Denně jsem se za ni modlila a prosila Pannu Marii, je-li to vůle Boží, aby odešla z tohoto světa, ať si ji Bůh před odchodem očistí. V modlitbě jsem Matce Boží slíbila, budou-li moje prosby vyslyšeny, napíši svědectví do časopisu Immaculata.

Po operaci, kterou bylo nutné podstoupit, jsem švagrovou navštívila v nemocnici a vsunula jí do kapsy u županu řetízek s medailkou Panny Marie. Bránila se tomu v domnění, že jsou to drobné na telefon. Po týdenní návštěvě jsem viděla, že má řetízek s medailkou na krku. Týden po týdnu švagrová velmi slábla. Nabídla jsem jí, zda by nechtěla přijmout svátost pomazání nemocných a vysvětlila jí, co to je. Souhlasila, a já poprosila jejího dospělého (nevěřícího v Boha) syna, aby o to požádal místního kněze. (Dojížděla jsem totiž za švagrovou ze 100km vzdálenosti.) Kněz přišel, ale při rozhovoru s ním zjistil, že není církevně oddaná a že její manžel kdysi vystoupil z církve. Obrátil se na švagra s dotazem, zda je ochoten přistoupit ke svátosti smíření. Tím, že mu bude moci dát rozhřešení, zruší se jeho vystoupení z církve, kněz je bude moci oddat a udělit nemocné svátost pomazání nemocných.

A tu se stal zázrak. Jinak to nemohu nazvat. Švagr ke svátosti smíření přistoupil, kněz je před zraky jejich dospělých, nepokřtěných a v Boha nevěřících dětí oddal a švagrové udělil svátost pomazání nemocných. Její vděčná slova byla: „Táto, dnes jsi mně udělal největší radost, jakou jsi mi kdy mohl udělat.“

Zemřela deset dní po přijetí svátostí. Věřím, že si ji Bůh ve své velké lásce vzal přímo k sobě. Děkuji tímto za velkou pomoc a přímluvu Panně Marii.

Vlasta Dráždilová

Ve svém životě jsem několikrát poznala pomoc Panny Marie. Od svého dětství cítím oporu, kterou u Ní mám. Jsem jí vděčna za mnoho. Nyní 5. března měl můj manžel úraz. Spadl ve stodole s patra. Při všem tom neštěstí spadl do složeného krmení, takže do měkkého, neměl ani otřes mozku, ani nebyl v bezvědomí, jen tržná rána na čele, spousta krve...

Nemocnice, dlouhé chvíle čekání, co bude. Operace? Infekce? Těžké chvíle čekání, dlouhé noci..

A přišla Ona - naše Maminka. Když už jsem propadala zoufalství a slzy se hrnuly do očí - pocítila jsem na krku medailonek, který spolu s křížkem nosím na řetízku. Snažila jsem se odehnat všechny chmury, starosti a soustředit se na modlitbu k Neposkvrněné, modlitbu růžence. To je to pravé! Dává sílu a ochraňuje. Díky naší Nebeské Matce! Dnes mám manžela z nemocnice doma, vše dobře dopadlo, chodí, vidí, může opět pracovat, nejsou následky.

Děkuji.

Dagmar

Zprávy

Zednáři pobouřeni. Nový velmistr ústřední pařížské zednářské lóže nazývající se Velký východ, Jacques Lafouge, odsoudil církevní pohřeb zesnulého francouzského prezidenta Françoise Mitteranda. Prohlásil, že „taková situace směřuje proti laickému charakteru francouzského státu a proto je nepřijatelná“. Předpověděl v nejbližších dnech akce na údajnou obranu laického charakteru státu.

GN 11.2.1996, přel. R. Malý

Perzekuce katolíků v Číně. Čínská policie zesílila represe proti pravověrným katolíků, kteří zůstávají věrni Římu a nenáleží k tzv. Vlasteneckému sdružení čínských katolíků. Podle zprávy z Hongkongu došlo k zatčení několika desítek kněží a věřících, z nichž většina byla propuštěna na kauci, nicméně dosud je neznámý osud dvou řádových sester. Stovky a tisíce dalších Římu věrných katolíků bylo vyslycháno, což se týkalo hlavně diecézí Ba-o-ding, Xianxian a Lanfang. Zesílená perzekuce souvisí s nedávnou poutí Římu věrných katolíků do mariánského poutního místa Donglu, jehož se účastnilo cca 50 tisíc osob. Protože svatyně je v rukou tzv. Vlasteneckého sdružení, shromáždili se pravověrní katolíci na náměstí před chrámem, kde celebrowali mši svatou tři biskupové a stodeset kněží. Policie při výslechu požadovala informace

o účastnících a zároveň vyvíjela na vyslychané nátlak, aby přestoupili k Vlasteneckému sdružení.

GN 11.2.1996, přel. R. Malý

Vězení pro odpůrce interrupcí. Vysoké tresty vězení vynesl soud ve

francouzském Valenciennes proti členům protipotratové skupiny, která v říjnu loňského roku znemožnila provoz interrupčního oddělení místní nemocnice. V čele této skupiny stál sám místoředitel nemocnice dr. Xavier Dousseau, který dostal 18 měsíců vězení nepodmíněně, ostatní od šesti měsíců do jednoho roku. Je to již druhý interrupční proces. Loňského roku proběhl podobný v Grenoblu, kde byl odsouzen do vězení opat Gérard Calvet z Le Baroux.

GN 28.1.1996, přel. R. Malý

Náboženské nadšení v Číně.

Povinné interrupce, umírající děti v sirotčincích a ustavičné porušování lidských práv jsou v Číně na denním pořádku. Přesto však, jak uvádí ředitel Čínskému centra v Německu, p. Roman Malek, dochází právě v posledních letech k prudkému vzrůstu konverzí ke křesťanství. Počet křesťanů všech vyznání vzrůstá v Číně ročně zhruba o milion. I mezi členy komunistické strany jsou věřící křesťané. Vzrůst počtu věřících dělá vážné starosti i komunistickým funkcionářům. Ve stranicích dokumentech se stále častěji objevuje výraz „náboženská záplava“. V Hongkongu vycházející časopis „Ženg-ming“ nazývá křesťanství „jedinou z lidu vycházející organizovanou silou, která je schopna být protiváhou komunistické straně“. V hlavním městě Pekingu podle statistických údajů čínských komunistických úřadů stoupl v posledních letech počet křesťanů dvojnásobně, zatímco počet členů komunistické strany poklesl o 45 procent. V anketě na školách velkých měst se téměř 20 procent žáků prohlásilo za věřící, z toho polovina za praktikující. Prameny uvádějí také početní vzrůst vyznavačů buddhismu a islámu, nicméně ten je mnohem menší než početní vzrůst křesťanů.

Tag des Herrn 4.2.1996, přel. BK

Starosti sibiřských katolíků. Biskup největší diecéze světa, která sahá od Uralu až k Beringovu moři, se jmenuje Joseph Werth. Je německého původu a sídlí v Novosibirsku, kde má svůj byt i úřad v paneláku jako tisíce

prostých ruských občanů. Nedávno poskytl rozhovor týdeníku německých katolíků „Tag des Herrn“ (28.1.1996). Uvedl, že celá Sibiř je obrovským misijním územím. Žije zde podle biskupova odhadu zhruba milion katolíků, ačkoliv toto číslo je velmi nepřesné, neboť stále ještě existuje mnoho katolických rodin německého či polského původu na Sibiři a Dálném Východě, které se doposud neseťkaly s katolickým knězem a nemají svou duchovní správu. Biskup Werth proto stále cestuje po diecézi, aby zjistil katolické rodiny. Kněží pocházejí většinou ze zahraničí, ačkoliv v Novosibirsku už funguje seminář. I když si biskup na nedostatek kandidátů nestěžuje, přesto ještě dlouho počet domácích kněží nebude stačit. Opravdovou katastrofou pro ruskou katolickou církev by byla důsledná aplikace zákona o zákazu pobytu cizích misionářů v zemi, kterou nedávno schválil ruský parlament. To by se týkalo nejen kněží, ale též řádových sester, které vedou katechetickou a charitativní činnost. Biskup Werth též upozornil na absolutní majetkovou nezajištěnost kněží. Nedostávají žádný plat, neexistuje ani církevní daň nebo sbírka. Jen příležitostné milodary, finanční i materiální. Kněží a řeholní sestry nikdy nevědí, jestli příští den budou mít prostředky na jídlo a na nákup dalších potřebných věcí, žijí ze dne na den. Významnou pomoc představují pro ně dary ze zahraničí. Díky jim mohla katolická církev na Sibiři zřídít v Novosibirsku seminář, v Tomsku domov důchodců a sirotčinec. Další charitativní zařízení se staví.

Radomír Malý

Sněm klidně uvažuje o vraždě tisíců lidských existencí!

Pozoroval jsem onu debatu ve sněmu a jsem z toho sklíčen - odpověděl pro agenturu KAI bp Tadeuš Pieronek, generální sekretář polské biskupské konference na prosbu o komentář k zasedání sněmu, které se konalo 1. března a kde se jednalo o liberizaci ústavy ochraňující lidský život před narozením.

„Jak je možné klidně mluvit a uvažovat o vraždě desítek tisíc lidských existencí a to legálně, bez toho, anižby byl někdo volán k zodpovědnosti“ - řekl biskup.

„Pane, odpusť jim, protože nevědí, co činí!“ - řekl na závěr sekretář konference.

mp(KAI) přel. bB

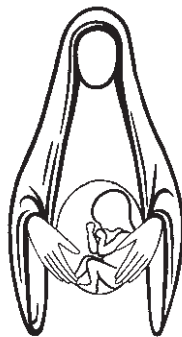
Nesmíme se lhostejně dívat na soudobé pohanství.

Biskup Tadeusz Rybak, legnický ordinář, napsal v pastýřském dopise, že se nesmíme dívat lhostejně na to, jak se stále více rozmáhá soudobé pohanství, jak se praktikují postupy, které přinášejí demoralizaci a zrušení v životě jednotlivých lidí, v rodinách a ve společnosti. Křesťané nesmí být trpnou hmotou, které se může cokoli nadiktovat - zdůraznil biskup - křesťané jsou lidmi povoláními k tomu, aby měnili sebe a svět, aby vítězili nad zlem a aby vnášeli do lidského života Boží pravdu a moc, která uzdravuje člověka a mezilidské vztahy.

ks. pn (KAI) přel. bB

Nejnižší porodnost za posledních 200 let.

Podle údajů Českého statistického úřadu je počet narozených dětí v ČR v roce 1995 nejnižší, jaký byl na území republiky za více než 200 let statisticky zaznamenán. Poprvé klesl pod 100 tisíc a je téměř o 22 tisíc nižší než počet zemřelých

Loni se v ČR narodilo 96 097 dětí a zemřelo 117 913 osob. Zejména vlivem nízkého počtu narozených dětí se počet obyvatel ČR snížil o téměř 12 tisíc, ke konci roku 1995 činil asi 10 300 000 osob. Celkový nízký počet obyvatel neovlivnil ani fakt, že se během minulého roku přistěhovalo ze zahraničí přibližně o 10 tisíc osob více, než kolik se jich vystěhovalo.

Podle ministra práce a sociálních věcí Jindřicha Vodičky odpovídá vývoj změně chování mladé generace, která dnes klade na první místo kariéru.

Z týdeníku Carolina, Lucie Chytračková

OBSAH

Královně Máje	3
Kronika jednevdaceti dnů	4
Fatima	6
Křížové dny	10
Mariánské sloupy v Čechách a na Moravě	11
Povídání o Lásce	15
Fatima nebo Písmo	16
Poutní kostel na Cvilině	18
Proviční kapitula Řádu minoritů	19
Byla jsem v letadle, které se zřítilo	20
Kdo by neznal Fatimu	21
Plán spásy	22
Obrana pravdy je činem blíženecké lásky	24
Najmilší vnučka	26
Milé děti	27
Ave Maria	28
Nemoc učitelka	29
Dopisy čtenářů	29
Poděkování	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 3/1996, ročník V.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94

ze dne 4. dubna 1994. Registrační značka: MK ČR 6202. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93. Podávání novinových zásilek povolilo Západoslovenské riaditeľstvo pošt Bratislava č.j. 84-OPČ dňa 11. 1. 1995.

Vydávající: Bratří minoritě**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Čís. konta:** VMB 0000984070/5700

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,- Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1996: Dobrovolné dary**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1,
602 00 Brno

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov
Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kteří nemají dostatek financí k zaplacení předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stále předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, anebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

* Radio PROGLAS - 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz *

V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,6 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

OÁZA '96

Pokud chceš hledat Krista
uprostřed svých bratří a sester
a učit se naslouchat Bohu,
a pokud je ti alespoň 15 let,
zveme tě na ...

minoritskou OÁZU ŽIVÉ CÍRKVE HNUTÍ SVĚTLO - ŽIVOT

Foto: archiv

...která se uskuteční na
Cvilíně u Krnova
od 15.8. do 31.8.
Srdečně tě zvou
všichni oázáci

Kontaktní adresa: o. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 42216416

A close-up photograph of a cherry blossom branch. The branch is dark brown and has several clusters of light pink and white flowers. A small, brown and black bee is perched on one of the flowers, facing left. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting a garden or park setting. The text is overlaid on the right side of the image, oriented vertically.

Hle, já otevřu vaše hroby
a vyvedu vás z vašich hrobů
můj lide
Vložím do vás
svého ducha
a oživnete

(Ez 37, 12.13)